

Martori ai iubirii conjugale

*Eu sunt mereu
foarte fericită cu el,
îmi face viața senină.
(Azelia)*

„Părinți fără egal”, „mai demni de cer decât de pământ”. Cu aceste cuvinte își descria Sf. Tereza a Pruncului Isus tatăl și mama, pe Ludovic și Azelia Martin, canonizați împreună duminică, 18 octombrie 2015, de către Papa Francisc, în cadrul unei Sfinte Liturghii solemne celebrată în Piața Sf. Petru, din Vatican.

Pe când era în Carmelul din Lisieux, o rudă apropiată îi scria Terezei în mănăstire: „Adevărul este, micuța mea Tereza, că părinții tăi sunt dintre aceia care pot fi numiți sfinți și care merită să dea naștere altor sfinți”. Tereza avea să fie ridicată la cinstea altarelor în 1925, de către Papa Pius al XI-lea, iar mai târziu au fost deschise procese de beatificare și pentru părinții ei și pentru una dintre surori: pentru Ludovic și Azelia, în 1957 (canonizați în octombrie 2015); pentru Leonia, în 2012 (declarată slujitoare a lui Dumnezeu în ianuarie 2015). Evenimente de o importanță deosebită și cu un mesaj profund: sfințenia poate să crească și crește în celula de bază a societății, care este familia. Iar faptul că celebrarea canonizării celor doi soți a avut loc în timpul Sinodului despre misiunea și vocația familiei în Biserică și în lume este o dovadă că sfințenia marchează toate etapele vieții și că nu există dificultăți care să nu poată fi depășite.

Soții Martin au avut nouă copii – șapte fete și doi băieți –, dintre care patru au murit la vârste fragede. Tereza a fost ultima, născută atunci când mama știa deja că suferă din cauza unui cancer la sân. Viața de căsătorie a celor doi soți a durat 19 ani, până când Azelia a murit. Ludovic a mai trăit încă 17 ani, în văduvie, dedicându-se, cu multe sacrificii, creșterii și educării celor cinci fete, cărora le-a sădit în suflet din fragedă vârstă sămânța credinței. O misiune îngreunată și de situația istorică, Biserica franceză fiind, atunci, ținta unuia dintre cele mai violente atacuri din istoria ei: laicismul încerca să desacralizeze în mod radical viața și lumea, Biserica era exclusă din viața socială. Dar, fiecare creștin este chemat să se sfințească în situația concretă pe care o trăiește, și tocmai acesta este exemplul minunat pe care ni-l transmit părinții Sfintei Tereza a Pruncului Isus: și-au trăit mereu viața sub privirea lui Dumnezeu, punându-l pe Isus pe primul loc în toate situațiile vieții, având certitudinea că împreună cu Dumnezeu pot depăși orice obstacol, orice dificultate. ▶

■ PĂSTORUL ARHIDIECEZEI

► Canonizându-i pe cei doi soți, Biserica reamintește că viața de familie, căsătoria este o vocație, o chemare pe care Dumnezeu o adresează omului. Iar soții, numai acceptându-se unul pe celălalt ca pe un dar de la Dumnezeu și privindu-se reciproc cu iubirea lui Dumnezeu pot să-și construiască propriul cămin pe temelie solidă, pe stâncă, așa cum spune Evanghelia. Acest lucru a fost clar pentru Azelia când, văzându-l pentru prima dată pe viitorul ei soț a simțit un glas în inima ei: „Pe acest bărbat l-am pregătit pentru tine”. În plus, atunci când soțul și soția sunt conștienți de darul primit, trăiesc căsătoria în respect reciproc și în spirit de prietenie. „Eu sunt mereu foarte fericită cu el, îmi face viața senină... Soțul meu este un adevărat prieten”, scria Azelia despre relația cu Ludovic.

Este un mesaj foarte puternic, îndeosebi pentru tinerii de astăzi, într-o perioadă în care instituția căsătoriei este atacată, în unele ambiente, în esența ei. Biserica reafirmă integritatea și indisolubilitatea căsătoriei pentru că ea înseamnă un drum, însă nu numai un drum uman, ci și un drum de sfințenie; nu înseamnă doar realizare pe plan uman, ci și un proiect mareț pe care Dumnezeu îl încredințează soților. Familia trebuie să redescopere că nașterea unui fiu, spre exemplu, este un dar, întotdeauna, chiar și atunci când viața lui este scurtă sau însoțită de suferință.

În predica de la Veghea de rugăciune, din ajunul Sinodului episcopilor, Papa Francisc spunea:

„Pentru a înțelege astăzi familia, să intrăm și noi în misterul Familiei de la Nazaret, în viața ei ascunsă, cotidiană și obișnuită, așa cum este viața celor mai multe dintre familiile noastre, cu necazuri și bucurii simple; o viață împlinită prin răbdare senină în contradicții, prin respect față de condiția fiecăruia, prin acea umilnă care eliberează și înflorește în

slujire, o viață de fraternitate, care să provină din faptul că ne simțim parte dintr-un singur trup. Familia este un ambient de sfințenie evanghelică, realizată în condițiile cele mai obișnuite. Acolo se respiră amintirea generațiilor și se înfig rădăcini care permit să se meargă departe. Este un ambient al discernământului, unde membrii învață să recunoască planul lui Dumnezeu pentru fiecare și să-l accepte cu încredere. Este un ambient al gratuității, al prezenței discrete, fraterne și solidare, în care fiecare învață să iasă din sine pentru a-l accepta pe celălalt, pentru a ierta și a fi iertați.”

Aceste cuvinte ale Papei ne dau măsura contemporaneității soților Martin. Canonizarea lor le arată tuturor familiilor – în mod deosebit celor creștine – frumusețea extraordinară a lucrurilor obișnuite, când propria poveste de viață este primită ca din mâinile lui Dumnezeu și oferită Lui. Iar mărturia lor luminoasă – așa cum frumos sublinia Suveranul Pontif în omilia din cadrul celebrării canonizării părinților Sfintei Tereza a Pruncului Isus –, „ne încurajează și pe noi să perseverăm pe drumul slujirii aproapelui, plini de încredere în ajutorul lui Dumnezeu și în maternitatea ocrotitoare a Sfintei Fecioare Maria”.

Să încredințăm și noi mijlocirii Sfinților soți Ludovic și Azelia Martin bucuriile, așteptările și dificultățile familiilor noastre și ale familiilor din întreaga lume, rugându-i ca din cer să vegheze asupra noastră și să ne fie sprijin prin mijlocirea lor puternică.

Sfinților Ludovic și Azelia, rugați-vă pentru noi! ■

PS Cornel DAMIAN
Episcop auxiliar de București

